

část třináctá Karneval

Dvě hodiny před začátkem karnevalu se kluci sešli v šatně tělocvičny. Postupovali tak, že si na sebe nejprve navlékli indiánské obleky, což byla obyčejná barevná trika a plátěné letní kalhoty, ale bohatě ozdobené dlouhými trásněmi. A než si nasadili čelenky z obarvených slepičích pírek, začal obřad malování. Dělali to tak, že jeden vždycky maloval obličej někoho druhého a ten pak zase vymaloval jeho.

Vojta samozřejmě pomaloval Petra. Začal tak, že se snažil napodobit jednu fotografii z časopisu. Ale jak se mu před očima měnila bráchova tvář, začal si vymýšlet. Nakonec zbylo Petrovi na obličejí opravdu jen málo nepomalovaného místa. Vojta žasnul: před ním stál Petr – a zároveň někdo úplně jiný než Petr. Když se usmál, vypadala jeho tvář docela zlověstně. Když se zatvářil normálně, vypadal spíš smutně. Zato když se podíval do zrcadla po Petrově zásahu Vojta, vypadal pořád, jako kdyby se trochu usmíval. Ať dělal, co dělal, barevné čáry, které mu namaloval Petr směrem od úst, mu přisoudily na celé odpoledne buď větší, nebo menší úsměv. Ale zaručeně vždycky úsměv.

„Budeš náš indiánský klaun,“ uzavřel to Petr, když ho na to Vojta upozornil. Vojta opravdu pochyboval o tom, že

by indiáni měli svoje klauny jako středověcí králové, ale nedalo se už nic dělat. Taky nebyl čas o tom přemýšlet. Kája přišel s nápadem, že udělají překvápko a na začátku karnevalu zatancují uprostřed tělocvičny indiánský tanec.

„V životě jsem žádný indiánský tanec ani netančil, ani neviděl tančit. Tak se mi to zdá jako docela hloupý nápad,“ durdil se Petr.

A ostatní kluci se k němu přidali. Ale Kája se nedal: „Je to docela jednoduché, viděl jsem to v televizi. Já budu uprostřed, vy budete v kruhu a budete chodit kolem dokola a napodobovat přesně ty pohyby, co budu dělat já a opakovat po mně indiánský pokřik.“

„Ty znáš nějaký indiánský pokřik? To jsi taky v té televizi slyšel?“ podivil se Marek.

„No, slyšel, ale hned jsem to zapomněl. Prostě si ho vymyslím.“ Kája vypadal, že takový indiánský tanec není nic těžkého. Jenom klukům ukázal pár pohybů, co si zapamatoval z televize a už se schylovalo k začátku karnevalu. Jejich třída měla službu u vchodu a v šatně, kde si rodiče odkládali kabáty. Tak už si jen domluvili, že přesně ve tři hodiny se v té šatně sejdou, seřadí a vyrazí udělat překvápko do tělocvičny.

Překvápko to tedy pro všechny bylo. Kája se ukázal jako vyslovený indiánský talent. Postavil se do čela jejich zástupu a už když běželi do tělocvičny, začal vykřikovat strašně nahlas svoje „indiánské pokřiky“:

„Hatla – lama – lama – hatla!“

A všichni kluci po něm: „Hatla – lama – lama – hatla!“

„Išuka – tula – išuka – mam!“

A všichni kluci po něm: „Išuka – tula – išuka – mam!“

„Letoka – hala – halala – kaj!“

A všichni kluci po něm: „Letoka – hala – halala – kaj!“

Ono když dvanáct kluků vykřikuje ve stejném rytmu taková krátká slova, udělá to opravdu dojem! Kluci byli do svého vystoupení tak zabráněni, že si ani nevšimli, že svým halasným nástupem do středu tělocvičny přerušili paní ředitelku, která stála na malém pódiu a karneval teprve zahajovala. Kluci ji svými „išuka – tula – išuka“ a „letoka – hala – halala“ prostě vzali slovo.

To už běželi všichni v kruhu a Kája křepčil v jejich středu a mezi jednotlivými pokřiky tleskal a dupal a kluci taky tleskali a dupali. Vojtovi se ten halasný mumraj líbil čím dál víc. Sotva sice popadal dech, ale začal mít takový zvláštní pocit. Jako kdyby nebyl žák 4. B v tělocvičně Základní školy v Lázeňské ulici, ale nějaký divoch, který

běží prérií. Cítil velikou svobodu, radost a sílu. Ale když byli v nejlepším, najednou Kája zakřičel: „Manitú – úú-úúúú“ a přitom „úúúúú“ klesnul hlasem, jak mohl nejhlouběji a lehnul si na zem. Tak všichni museli udělat totéž. Zakřičeli, co jim zbytek sil stačil „Manitú – úúúúú“ a také přitom klesli hlasem a lehli si na zem.

Najednou bylo v tělocvičně úplné ticho. A potom někdo začal tleskat a ostatní se začali přidávat a nakonec jim tleskala celá tělocvična. Kluci se nemotorně ukláněli a pomalu se začali vracet k východu z tělocvičny.

Jenže u vchodu stála jejich paní učitelka třídní. Dívala se zlověstně: „Co vás to napadlo? Paní ředitelka si to s vámi vyřídí. Čí to byl nápad?“ To vlastně byla jen řečnická otázka. Bylo jasné, kdo kluky vedl.

„Veselý, to jsem si mohla myslet.“ dodala tedy ještě, otočila se a energicky odcházela směrem k pódiu, kde stála opuštěná paní ředitelka.

Kluci stáli jako opaření. Ale Kája, který to všechno spískal, vypadal klidně: „Co se jí stalo? Vždyť paní ředitelka nám taky tleskala. Tak o co jde?“ A asi opravdu o nic nešlo, protože paní ředitelka se hned nato postavila k mikrofonu a řekla: „Děkuji chlapcům ze 4. B., že mi pomohli

zahájit dnešní karnevalové odpoledne. Naše děti jsou opravdu tvořivé a originální. A teď vyhlašuji přehlídku masek.“

Vojtovi se už do sálu zpátky nechtělo. Zůstal tedy raději jako hlídač v šatně. To, co před chvílí zažil, mu nešlo z hlavy. Konkrétně ta chvílka, kdy najednou jako kdyby byl opravdový indián. Přece když si člověk nabarví obličej JAKO indián a tancuje JAKO indián, pořád ještě není indián! I když holčičky z prvních tříd se kolem něho promenádovaly v maskách a kostýmech princezen taky JAKO kdyby byly malinké princezničky. Ale Vojtovi se zdálo, že v tom je přece jen rozdíl. Když někdo DĚLÁ, jako že je indián, a když někdo PROŽÍVÁ to, co prožívá indián. Že by mu k tomu pomohla ta zvláštní namalovaná maska? Vojta se podíval do zrcadla naproti šatně. Šklebil se tam na něho veselý indiánský obličej. Tak se na něj taky usmál a ten obličej v zrcadle se zašklebil ještě víc. Opravdu, teď to bylo hodně pomíchané: Maska zakryla skutečný Vojtův obličej. Ale ten indiánský tanec – při tom byl Vojta SKUTEČNĚ na chvíli indián. Tedy, pokud to, co tancovali, skutečně indiánský tanec byl... Obyčejný karneval pro mrňata – a jak dokázal velkému čtvrtákovi zamotat hlavu, že?

Pro přemýšlivé hlavy

Umíš si představit, co Vojta prožil, když tancoval indiánský tanec? Prožil/a jsi někdy něco podobného? Kdy?

Umíš vysvětlit, jaký je rozdíl, mezi tím, když někdo DĚLÁ, jako že je indián, a když někdo PROŽÍVÁ to, co prožívá indián?

Kluci si na obličej namalovali masky, aby vypadali jako indiáni. Vojtova maska se pořád smála, i když byl úplně vážný. Přikryla jeho obličej i náladu. Může člověk nosit masku třeba jen tím, že se nějak tváří a ani ji nemusí mít nakreslenou na obličejí? Kdy je to dobré a kdy ne?

Myslíš, že se paní ředitelka zlobila? Měla v tu chvíli také tak trochu nasazenou masku, nebo spíše ne? Tušíš proč ano nebo proč ne?

Zkus se zeptat

Zeptej se dědečka nebo babičky, nebo ještě lépe pradědečka nebo prababičky, jak se v době, kdy byli tak staří jako ty, slavil masopust. Jestli ne, nechej si povyprávět, jak tehdy vypadaly plesy a maškarní bály.

Zkus pokus

Zkus si podobně jako Vojta namalovat na obličej nějakou masku a vyzkoušej si, jestli tě pak tvůj obličej „poslouchá“ nebo ne.

